

# Als de lichten gedoofd zijn

Copyright © 2015 Quirijn Teunissen

Auteur: Quirijn Teunissen

Uitgave: Uitgeverij Boekenbent i.s.m. Monsoon Entertainment

Druk: Uitgeverij Boekenbent i.s.m. Monsoon Entertainment

Omslagontwerp: Monsoon Entertainment

Omslagillustratie: © Eros Erika

Vormgeving binnenwerk: Monsoon Entertainment

Roman

ISBN 978-94-6203-769-4

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

# I

“Zoek het lekker uit! Ik heb hier toch ook allemaal niet om gevraagd?” De deur van de kleedkamer knalt dicht. Woedend draait ze ‘m op slot. Even niet gestoord worden, even niemand die iets van haar wil. Ze laat zich snikkend op de bank vallen. Door haar tranen heen ziet ze het felverlichte plafond boven zich. Ze laat op zich inwerken wat er zojuist gebeurd is. Weer had Thomas, haar manager wiens hoofd ze inmiddels wel kon klieven, haar gewezen op de dingen die de platenmaatschappij de komende weken van haar verwacht. “Maar... Wordt dat niet wat veel”, had zelfs haar vader vertwijfeld gevraagd. Het programma had kennelijk ook op hem een wat moordende indruk gemaakt. “Nee, het is nu eenmaal zoals het is. We zijn met z’n allen dit project ingestapt en zijn gezamenlijk met ons volle bewustzijn deze nieuwe samenwerking aangegaan. Dit hoort daar bij”, had Thomas resoluut gezegd. Zoals steeds vaker gebeurde de laatste tijd, was dit ontaard in een ordinair ‘welles-nietes’ en uiteindelijk in haar uitbarsting. Hoe het verder moet, weet ze ook niet. Wat ze wel weet, is dat dit niet heel veel langer gaat. “Abbie? Abbie, doe de deur eens open.

Ik ben het lieverd”, hoort ze haar vaders zachte stem aan de andere kant van de deur zeggen. De deur die op dit moment haar enige garantie voor relatieve rust is. Ze reageert niet. “Meisje, doe eens open.” Ze zucht diep.

-“Laat me met rust!” Heel even is het stil. Dan waagt hij een nieuwe poging. “Abbie, laten we hier nou even over praten.” Ze moet moeite doen om niet nog bozer te worden.

-“Pa, ga weg! Ik wil niet praten!” Haar vrees dat dit niet genoeg is om hem te overtuigen wordt onmiddellijk waarheid.

“Abbie, gedraag je eens volwassen. We moeten hierover praten. Je hebt verplichtingen, weet je nog?” Dit is voldoende om haar opnieuw boven haar kookpunt te brengen. Ze smijt een glas richting de deur. Het spat ter hoogte van het spionnetje in duizend stukjes uit elkaar.

-“Verplichtingen waar ik door jou aan vast zit, ja. Het zijn niet mijn verplichtingen! Je zoekt het maar uit!” schreeuwt ze in de richting van de scherven en de natte plek op de deur. Ze loopt naar de stereo-installatie in de hoek en zet deze aan. Zodra Guns 'n Roses' *Coma* door de kleedkamer schalt, draait ze het volume maximaal.

Axls stem die *'no one's gonna bother me anymore'* door de ruimte fluistert maakt haar iets rustiger. Haar handen trillen iets minder en haar keel voelt minder samengeknepen. Toch blijft ze in haar hoofd koken. En malen. Hoe komt ze hier in vredesnaam uit? Ze trekt dit niet langer. En ze is moe, zo moe. Ze zou willen slapen, maar dan zonder ieder moment wakker te schrikken uit angst dat iemand iets van haar wil of van haar verwacht. Gelukkig heeft ze daar iets voor. Een middeltje dat haar prima op de been houdt. Eigenlijk iets te prima. En met een iets te hoge frequentie. Nou ja, het is natuurlijk ook abnormaal druk nu. Het is geen echt probleem, denkt ze bij zichzelf. Ze loopt naar de kaptafel in de hoek van de kleedkamer. Op het uiteinde hiervan staat een schaal met fruit, iets dat haar management zogenaamd namens haar geëist heeft. 'Als u mevrouw Davies wil ontvangen, dan verwacht zij \*bla bla bla\*.' Ze kan dit soort onzin inmiddels wel dromen. Zelf verwacht ze helemaal niets, maar kennelijk meent haar management dit namens haar te moeten doen. Doodziek wordt ze er van. Ze kijkt nog een keer naar de schaal, pakt deze op en smijt hem door de kamer. Appels, peren, aardbeien en kiwi's landen op

verschillende plaatsen in de kamer. Mevrouw Davies verwacht helemaal niets, denkt ze bij zichzelf. Ze voelt haar woede weer opborrelen. Snel trekt ze de lade van haar kaptafel open. De stapels brieven van fans frommelt ze ongeduldig opzij. Achter in de la ligt een opgepropt shawltje, twee oogpotloodjes, een collier en een klein knuffelbeertje. Ooit had het aan een sleutelhanger gezeten. Ze weet nog goed dat ze het had gekregen. Haar moeder had het meegebracht toen ze met haar fiets was aangereden en thuis met een lichte hersenschudding op de bank lag. Ze was het meest verdrietig geweest om haar beschadigde fiets. Een dag nadat dit gebeurd was, was haar moeder met een mysterieuze glimlach op haar gezicht binnengekomen. “Ik heb hier iets voor mijn kleine Abigail”, had ze gezegd. Tegelijkertijd had ze haar het beertje overhandigd, met daaraan een sleutel. De sleutel van een prachtige nieuwe fiets. Het was slechts één van de vele warme herinneringen die Abbie aan haar moeder had.

Ze opent het ritsje in het zachte ruggetje. Uit de ontstane opening peutert ze een klein oranje potje, dat ze ongeduldig opent. Nog geen seconde later rollen er twee

ronde pilletjes in haar hand. Ze gooit deze snel achterover en gaat languit op de bank liggen. Langzaam voelt ze zichzelf tot rust komen. Haar wereld vertroebelt. De woede en stress zakt. “I wish that I could help you, with what you hope to find, but I’m still out here watching re-runs of my life”, is het laatste dat ze Axl hoort zingen. Dan wordt alles rustig.